

Arrest

**nr. 103 315 van 23 mei 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 april 2013.

Gelet op de beschikking van 22 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J.-C. VANHALST en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielse status ongelooftwaardig is en omdat hij niet afkomstig is uit de regio ten noordwesten van Pakistan waar er een uiterst lokaal conflict gaande is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze

motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven; hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het uiten van blote beweringen en het minimaliseren, het ontkennen, en het vergoelijken van deze vaststellingen. Dat verzoeker “de mogelijkheid biedt” een gecertificeerde fotokopie te verkrijgen vanuit Pakistan doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Verzoeker brengt nog een artikel bij uit De Standaard van 5 maart 2013, doch hieruit blijkt niet dat er in de regio waarvan verzoeker afkomstig is sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art.48/4, §2 c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 april 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij dat zij thans een nieuw stuk indient, met name een getuigenverklaring waarin haar relaas wordt bevestigd. Zij wijst erop dat zij nu ook in het bezit is van de originele FIR die reeds werd ingediend bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verwerende partij stelt ter terechtzitting dat geen geloof wordt gehecht aan de asielaanvraag van verzoekende partij en derhalve geen geloof wordt gehecht aan de ingediende FIR, zelfs al wordt ze nu in origineel neergelegd. Het tweede stuk is niet vertaald en dient uit de debatten geweerd te worden.

De Raad merkt vooreerst op dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongeloofwaardig is omdat (i) verzoekende partij na het ontvangen van de drie fatwa's nog meer dan twee jaar probleemloos in Pakistan kon verblijven, (ii) getwijfeld wordt of verzoekende partij de procedure van de asielaanvraag bij de Noorse en Zwitserse ambassade van Islamabad helemaal heeft doorlopen, (iii) verzoekende partij niet wist wie de fatwa's naar haar heeft gestuurd en het ongeloofwaardig is dat verzoekende partij na het ontvangen van de fatwa's niet naar de politie is gestapt om hierover klacht neer te leggen, (iv) de verklaringen van verzoekende partij tegenstrijdig zijn met de inhoud van de FIR van 9 mei 2011, en (v) de vluchtroute van verzoekende partij ongeloofwaardig is.

Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten aan die bovenstaande pertinente vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zo stelt verzoekende partij dat had zij gebleven in Punjab Hazro in haar ouderlijk huis, zij verder problemen ging gekend hebben en zij net zoals haar ouders en de rest van haar familie dit huis zou hebben moeten verlaten in de december 2012. Dergelijke stelling is echter louter hypothetisch en doet bovendien geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij nog meer dan twee jaar probleemloos bij haar vriend in Kali Lar kon verblijven. Waar verzoekende partij stelt dat zij voor haar vertrek naar Kali Lar diverse brieven stuurde om asiel aan te vragen in het buitenland en zij pas na 2 jaar bij terugkeer naar haar geboortestreek antwoorden zag liggen van de ambassade van Noorwegen en Zwitserland waarvan zij vond dat zij er dan nog moeilijk op kon antwoorden, merkt de Raad op dat dergelijke houding van verzoekende partij niet te rijmen valt met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging. Van

iemand die beweert vervolgd te worden en hiervoor schriftelijk asiel aanvraagt bij verschillende ambassades, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij de antwoorden nauwgezet in de gaten houdt en de asielprocedure dan ook helemaal doorloopt op minstens opvolgt. Dat verzoekende partij pas na 2 jaar zag dat zij antwoord had gekregen, geeft blijk van een gebrek aan interesse en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar aangevoerde problemen. In zoverre verzoekende partij in haar verzoekschrift poneert dat zij meer details kan geven over haar vluchtroute en zij in de mate van het mogelijke de details van die tussenpersonen en de gebruikte documenten zal beschrijven op een afzonderlijk blad en dit zal indienen, merkt de Raad op dat met een dergelijke specificatie *post factum* verzoekende partij de tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen niet weerlegt, waardoor deze vaststellingen door de Raad worden beaamd en overgenomen. Verder beperkt verzoekende partij zich louter tot het uiten van blote beweringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen. Dergelijk verweer acht de Raad echter niet dienstig om de daadkrachtige motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Verwerende partij stelt dan ook terecht dat gezien geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij, er derhalve geen geloof kan worden gehecht aan de ingediende FIR, zelfs al wordt ze nu in origineel neergelegd. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De verzoekende partij gaat er voorts aan voorbij dat aan de FIR geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend met betrekking tot de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten omdat (i) de inhoud van de FIR tegenstrijdig is met haar eigen verklaringen, en (ii) in de FIR met geen woord wordt gesproken over de ontvangen fatwa's. In de mate zij in het verzoekschrift stelt dat de FIR niet tegenstrijdig is met haar verklaringen kan zij niet worden gevolgd. Immers verzoekende partij heeft verklaard in november 2011 Pakistan te hebben verlaten (zie gehoorverslag van 15 juni 2012, p. 4) terwijl in de FIR, die dateert van 9 mei 2011, wordt gesteld dat verzoekende partij zich op dat moment al zeven à acht maanden in het buitenland bevindt. Dat zij aan haar ouders liet verstaan dat zij zich in het buitenland bevond, is niet meer dan een blote bewering dewelke de Raad niet aanneemt.

Het niet vertaalde stuk neergelegd ter terechtzitting wordt met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit de debatten geweerd vermits deze niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS